

S p e k t r u m

Prosinec/ 2007

**zpravodaj
Českomoravské rady
Svazu klubů mládeže**

**Českomoravská rada Svazu klubů mládeže
přeje všem svým členům, spolupracovníkům a
příznivcům hezké prožití vánočních svátků a
v Novém roce 2008 mnoho zdraví, štěstí, pohody
a osobních i pracovních úspěchů**

Mgr. Miloslav Huttr
předseda ČMR SKM

Zelená noc

Snášela se tady v hustém lese jako káně, rychleji než na pláních, tam se připlíží opatrně, aby tě nevyděsila, nechá si na tom záležet, kdežto tady pod třemšínským vrškem, zahrabaným do vousisek smrků spadne najednou výsadek hvězd a hned nato se kočičí oko luny posadí na větev zelené a potměšilé. Zasvítí na třemšínskou kapli, vydrancovanou a potapetovanou podpisy kolemjdoucích s krédy jejich velkých lásek, na půdičce s troškou sena, kde se ty lásky zrodily a skončily, a která je na dnešní noc naším útočištěm; kde budeme před usnutím počítat v kružnici baterky, kdo všechno tu spal s jakousi Janou Sladkou a kdo bez ní a z pseudorománského okénka pozorovat ne bez mrazení v zádech siluetu kříže, který tu stojí opodál a dělí to kočičí oko na čtyři díly, jako se dělí koláč v dětských početnicích.

Seděli jsme, či spíše polehávali u ohně v kruhu – ne, v trojúhelníku, je těžké ve třech utvořit kruh – a vyhrnovali límce ustřižených montgomeráků. Táхло k desáté a na záda tenhle říjen byl mokrý a studený až běda. Lenda řekl: „Ňák už táhne ze strnišťat!“, jen aby něco řekl, abychom pořád neposlouchali ty věty, co si les šeptá a čaj v ešusu kloktá jako při angině, kterou možná ještě z těch promočených pohorků, „pahrbků“, „pohrobků“, což byly naše přiléhavější názvy pro tyto boty, chytíme.

Do řeči nebylo a do tance teprv ne. Sem tam zasejčkoval sýček a tady u kaple to znělo hrozivě, jako poblázněný nárek psa, kterého dnešní noc zaskočila. Kaple vystupovala ze tmy lesa jako bílá postava z pohřebního vozu a dubiska postávala kolem jako zbývající truchlící pozůstalí. V uších se nám ještě stále převalovala písnička, kterou Lenda včera hrál a zpíval, ta o Laredu; písnička smutná, jako smutek, co tu chodí dnes pod lesy po dědinách s příchutí vosku a blikotavých plamínků; támhle dole ve Voltuši, spíš trochu výše, kde se naklání hřbet kopce s ukazováčky stromů, co si ukazují Velký vůz s konečnou stanicí velkou Nicotou za ní, kam odešel Jakub Ryba, kterou tam na kopci hledal konečnou stanicí a nalezl. Asi tam svíčka nevoní na místě, kde se kdysi tráva slehla nepochopením a stromy drží úžas ve větvích, když tu slouží noc Vánoční mši, kterou jsme v Praze chodili poslouchat, abychom se s ní jednou setkali v zelené noci o dušičkách poblíž Voltuše, kde on žil, kdy na hřbitově za dědinou dohořívají poslední svíčky, teď už jenom knoty a pár tónů jakoby varhan se honí, a u Kytína a dav brdských trampů se začal dělit. Skupinky Setonovských zálesáků lákaly neznámé černé hřebeny, zamířily nahoru k Bílým Skalám. Tehdy ještě spávali pod dlouhými dřevěnými stříškami brdští uhlíři a mezi smrky stoupal dým milířů. Za Stožcem sloužila Tavírna a u rybníčka Hladovce medvědí bouda za útulky po zdolání Velké Severozápadní hřebenové cesty.

Mnoho výstřelů doznělo navždy při odchodu řady trampů na vojnu, mnoho ji zrezivělo v hlavních devítek na stěnách srubů na Kytíně a Westendu. Roku 1928 založil kamarád krsek zvaný generál Packard početnou „Brdskou zimní, jinak též Pivní armádu“ se znakem skautské lilie s púllitrem. Desítky mužů ve

stetstonech se rozcházelý různými směry a v neděli pak cestou od „osmičky“ se Smíchova v celém proudu šlapali při muzice společně až k Andělu.

Když sníh stekl ze skal, slunce zatlačilo zbytky ledu do stínů v korytech potoků, překonala armáda o Velikonočních svátcích údolí Litavky a dorazila na zříceninu Valdeku. Cílem pochodu byl horní Padrt'ský rybník na Velkých Brdech. Ze skupin, které překonaly kamenité a zarostlé strmily, vznikli „skalní trampové“: V roce 1927 to byl „Dicey club“ a roku 1929 „Brdští supové“.

Ústředními postavami té doby byli Hobbard, Packard a Broches.

Po těžkém, prosincovém sněhu se prodlužuje šest stínů, kloužou po výmolech na Haloun po potoce směrem k jezírku na zachovalý „Andyho lágr“ a „camp R.N.W.M.P.“. Némá stráž seržantů, šest stínů vzpomínek na staré campy. Cítím je před sebou a sotva dechu popadám – bývají takové bílé noci, kdy vidíte průsekem už z dálky střechu seníku nad „Mulatem“ – dnešním „Emily campem“ ve svahu nad Drahlovicema, pak jen čtvrt hodiny cesty a můžete spatřit v zarostlém lůmku stejně zarostlého mužika před sroubkem pobitém kůžemi jako v pohádce na „Bonanzo campu“.

Šest stínů se teď natáhlo až na Hřebenovku a uhýbají vlevo smrčím a kamením dolů na „Polední potoky“ – kam jinam než na „Dice camp“ – ono proslulé „Zlaté dno“ z roku 1929. Tady kolovala „kochmašina“ s grogem už před čtyřiceti lety, tohle je generální tábořiště a pomníček kamarádů Packard a Brochese, kteří příliš drahó zaplatili svoji ilegální činnost ve třiatřicátém roce. Kousek cestou ke Knížecím studánkám stojí prastarý brloh „Fox-Hall“. Na potůčku nad rybníčkem nalezneme dodnes „Soví camp“ a za „Kančí roklí“ nahoře na třetím poledním potoce zbývá kousek mohylového ohniště z „Polední studánky“. Rozlehlý zapomenutý lom pod Stožcem ukrývá v nejnížší kamenité proláclině camp „Bílý sup“ a u největšího ze tří rybníků pod Voznicí je k nalezení udržovaný camp „Dobrý humor“.

Závěr noční hlídky patří „Windy campu“ u Dobříše, nedaleko největšího brdského seníku „Lucerny“. Tady tábořila v letech 1938-1945 parta kamaráda Melicha a je to se „Zlatým dnem“ jediná předválečná zachovalá mohyla.

Poslyšte, nebude příští sobotu zase taková bílá noc a Velká severozápadní posypaná jako štědrovečerní cukroví? Mám tam nahoře takový místečko – u „Stromu naděje“, tam zalezu do stínu, abych nezacláněl a čekám, až se měsíc postaví na špičky šesti smrků, aby mohly natáhnout zase svý stíny.

Jakub Jan Ryba

Jakub Jan Ryba byl pedagogem, spisovatelem, básníkem a skladatelem. Narodil se v Přešticích, v jeho šesti letech se rodina přestěhovala do Nepomuku, kde získal první zkušenosti s hudbou – zpíval ve sboru, hrál na housle, kytaru a varhany, tvořil duchovní skladby. Hudbou si začal vydělávat až v Praze, kde účinkoval na kůrech a prodával svá díla.

V roce 1788 se Jakub odebral do Rožmitálu, kde se usídlil a oženil s Annou, dcerou purkrabího Jana Laglera. Dostával se však do sporů s tamním duchovním správcem a později i s vrchností kvůli jiným zásadám nauky děti v křesťanství. V pozdějším věku Jakub onemocněl, nechodil příliš mezi lidi a raději zůstával o samotě. Nikdo však netušil, že by pomýšlel na sebevraždu. Jako obvykle, 8. dubna 1815 vstal časně ráno, vzal si knihu, políbil svou ženu a odešel. Zúčastnil se tradičně jitřní mše, domů se však již nevrátil. Jeho tělo se našlo o dva dny později v hustém lese, kde si podřezal žíly na krku a obou zápěstích. Pochován byl proto na „starém krchově“ za městem. V roce 1855 byly jeho ostatky díky Josefu Arnoštu Rybovi přeneseny na starorožmitálský hřbitov. Nejznámější dílem, kterým se Jakub Jan Ryba proslavil je česká mše vánoční Hej mistře, vstaň bystře. Vznikla v 1796 a poprvé zazněla v kostele Povýšení svatého Kříže v Rožmitále.

Z jednání Českomoravské Rady Svazu klubů mládeže

Rada se na svých pravidelných zasedáních zabývala otázkou soudních sporů ve věci vydání majetku SKM. Do současné doby byl SKM vydán zámek Dolní Adršpach, který byl od roku 1974, kdy byl ÚV SSM neoprávněně převeden na Ministerstvo vnitra ČR, využíván jako archiv. V roce 1974 MV ČR nechalo zbourat budovu „malého zámku“. Od roku 1990 SKM žádal o jeho navrácení. Vedli jsme v dané věci řadu jednání s tehdejšími představiteli MV ČR, avšak bezvýsledně, neboť odbor majetku MV ČR, přestože byl objekt vyklizen, nebyl ochoten zámek vydat, neboť jej chtěli odprodat. Celou záležitost vyřešil Okresní soud v Náchodě a Krajský soud v Hradci Králové. Teprve poté, tedy až v roce 2005, MV ČR objekt zámku předalo SKM. Vzhledem ke značné a zcela zbytečné devastaci zámku předpokládáme, že případná rekonstrukce bude velmi finančně nákladná a budeme žádat o finanční pomoc EU.

ČMR SKM schválila záměr na využití objektu po rekonstrukci. Kromě využití našich klubů pro soustředění a vlastní činnost předpokládáme, že by zde bylo školící středisko pro SKM a další spřátelené organizace dětí a mládeže, dále by zámek sloužil k rekreaci a dalšímu využití volného času, stejně tak i pro kulturní spolupráci s obcí. Chtěli bychom, aby zámek i zámecký park byl využíván nejen našimi členy, ale veřejností a aby sloužil i k rozvoji tamní oblasti.

ČMR SKM touto cestou děkuje za pomoc při řešení problematiky zámku Adršpach poslanci Sněmovny parlamentu panu Ing. Jiřímu Hanušovi.

Další z navrácených objektů, a to hotel Bílý Lev v Cimburkové ulici v Praze 3, funguje jako hotel.

Dne 30. 11. 2007 bylo s konečnou platností Krajským soudem v Ostravě vyřešeno naše úsilí o navrácení sídla bývalého hospodářského zařízení SKM – tiskové a kulturní služby ČMR SKM, respektive vydavatelství a nakladatelství PULS

Ostrava , Stodolní 1428/9, Ostrava. O navrácení tohoto objektu žádal SKM bezúspěšně od roku 1990. Před několika lety byla Stodolní protiprávně MF ČR převedena na občanské sdružení Pionýr, které od svého založení do současnosti nikdy o žádný svůj majetek nepřišlo, ale přesto si nárokovalo další majetek, mimo jiné i právě uvedenou nemovitost, ačkoliv vedení Pionýru bylo velmi dobře známo, že se jedná o majetek SKM. Krajský soud v Ostravě dne 30. 11. 2007 rozhodl v odvolacím řízení, že uvedená nemovitost, včetně stavební parcely, je majetkem SKM a že občanské sdružení musí uvedenou nemovitost vyklidit a předat SKM do 15 dnů od nabytí právní moci rozsudku. Proti uvedenému rozsudku není odvolání. Začátkem roku 2008 budou ukončeny některé další soudní spory, např. o objekt bývalé tiskárny HZ PULS Ostrava a další. O výsledcích bude ČMR SKM své členy informovat ve Zpravodaji.

ČMR SKM projednala Směrnicemi o hospodaření, přijala nové členské kluby – Baletky (dívčí fotbalový klub), KCŽ – kondiční cvičení žen a dva kolektivní členy AIKIDO (moderní japonské bojové umění) a PROM (turistický klub), všechny kluby jsou pražské.

V rámci svých možností schválila následující dotace v roce 2007:

- 1/ KM Malý Furiant a KM Zlatá řeka - letní tábory
- 2/ KM Malý Furiant – doprava na folklórní festival v polském Chelmnu
- 3/ Werichovci – úhrada nákladů spojených s vydáváním sborníku písní J.W.
- 4/ KM Baletky – nájem tělocvičny

Rada pověřila JUDr. Jaroslava Holého dalším zpracováváním historie Svazu klubů mládeže.

V roce 2008 oslaví Svaz klubů mládež 40. výročí svého založení. Při této příležitosti rozhodla ČMR SKM pozvat k návštěvě delegaci Všečínské federace mládeže za účasti představitelů některých dalších členských organizací, které sdružuje, a při této příležitosti podepsat novelizovanou dohodu o vzájemné spolupráci. Vzhledem k tomu, že v roce 2008 budou v Číně Olympijské hry navštíví v roce 2008 ČLR delegace SKM a delegace Všečínské federace mládeže přijede do Prahy v roce 2009.

Další informace budou vycházet ve Zpravodaji nebo na www.skm-net.cz

Hospodářské zařízení SKM PULS Ostrava

Vydavatelství a nakladatelství – tisková a kulturní služba ČMR SKM 1968 -1970

a

Jaroslav Foglar (6. 7. 1907 – 23. 1. 1999)

Není tomu tak dlouho, co v televizi vysílali pořad o Jaroslavu Foglarovi a jeho publikacích s tím, že jeho knihy byly vydávány Nakladatelstvím a vydavatelstvím ÚV ČSTV Olympia.

Chceme tak trochu uvést věci na pravou míru.

Již v roce 1967 vydává Ostravský kulturní zpravodaj pro chlapce a děvčata se souhlasem Jaroslava Foglara STÍNADLA SE BOUŘÍ, ilustrované dr. Janem Fischerem. V roce 1968 se z Ostravského kulturního zpravodaje pro chlapce a děvčata stává HZ PULS Ostrava, které vydává Rychlé šípy a další díla Jaroslava Foglara. PULS Ostrava spolupracuje v dané době s mnoha dalšími spisovateli. Nelze pochybovat o tom, že kdyby toto zařízení na základě rozhodnutí ÚV KSČ o vybudování jednotné organizace dětí a mládeže pod názvem Socialistický svaz mládeže nepřevzal ÚV SSM, vydával by PULS Ostrava i další díla Jaroslava Foglara. ČMR SKM měla zájem po roce 1990 obnovit HZ PULS Ostrava a pokračovat v jeho činnosti. Novou koncepci vydavatelství zpracoval tehdejší ředitel PULSu, Stanislav Sohr. Vzhledem k nechotě státu a státních orgánů vydat majetek SKM se tento záměr nemohl uskutečnit. Stanislav Sohr se toho, že se majetek HZ nyní vrací právoplatnému majiteli, tedy SKM, nedožil, zemřel 22. 12. 2002. Na závěr je třeba dodat, že ČMR SKM po roce 1990 spolupracovala i s dr. Janem Fischerem, který je také autorem dvou titulních stránek Zpravodaje SKM v roce 1990.

Z činnosti našich klubů a kolektivů

Letní tábor KM Zlatá řeka v Drahňovicích

Náš tábor, kam rádi jezdíme už dlouhou řadu let, leží nedaleko obce Drahňovic na Benešovsku. V okolí se nachází hrad Český Šternberk a Sázavský klášter, místa našich pěších výletů.

Na tábor odjíždíme každý rok hned druhý den po konci školního roku. Téměř vše je již připraveno, stany postaveny, zbývá dokončit poslední nedodělky. Letos měla řada našich stanů díky také díky dotaci SKM nové cely, takže jsme si mohli užívat více pohodlí a nemuseli se bát přeháněk ani bouřek, protože jimi do stanů nekapalo. A navíc byly oproti těm starým světlejší, proto ve stanu bylo i více světla.

Letošní celotáborová hra nesla název Zrychlený rok aneb Cesta kolem světa. Za šestnáct dní jsme prožili to, co jindy za celý rok. Slavili jsme příchod Nového roku, účastnili se zimní olympiády, soutěžili o ceny na Matějské pouti, barvili velikonoční vajíčka i upalovali čarodějnice. Nezůstali jsme jenom doma v Čechách, ale podívali jsme se i do světa. Vítili jsme příchod čínského nového roku, podnikli jsme pout' do španělského města Santiago de Compostela a slavili

jsme americký svátek duchů Halloween. Na závěr samozřejmě nemohly chybět Vánoce se zdobením stromečku a dáváním dárečků a Silvestr, kdy jsme půlnočním přípitkem symbolicky ukončili celý tábor.

V červenci a srpnu našeho táborového roku, jsme jeli na dovolenou, kterou pro nás byl dvoudenní výlet - „puťák“. Tentokrát jsme se vydali vlakem do Zruče nad Sázavou, odkud jsme pěšky šli do Kácova, kde jsme přespali v kempu, a druhý den pokračovali zpátky do tábora, kde na nás čekala teplá večeře.

To, co dětem v táboře nejvíce chybí, je signál pro mobilní telefon, proto neustále chtějí chodit nahoru nad tábor, kde ho chytí a můžou napsat smsky kamarádům a zavolat domů rodičům. Přesto se téměř nikdo netěšil zpátky do Prahy, loučení u autobusu bylo dlouhé a všichni jsme se shodli, že příští léto pojedeme do Drahňovic zase.

Marta Bukovská

KM Balletky **Balletky zažily výbornou sezónu**

Fotbalový tým Balletky začal i skončil svou druhou sezónu v ženské soutěži

Strahovské ligy velice úspěšně. Dívky sice nepostoupily do play-off, získaly ale krásné páté místo. Velkým zadostiučiněním bylo vítězství posledních tří zápasů, které Balletky došperkovaly i tím, že v nich samy neinkasovaly ani jednu branku. Obrovskou radost udělalo dívkám i vítězství posledního zápasu s favorizovaným týmem Vořežprutky.

Loňskou brankářku Karolínu Tomaškovou sice nelze úplně nahradit, dosavadní obránkyně Hana Biriczová se o to ale zatím poměrně úspěšně pokouší. Kromě Tomaškové musela tým - taktéž ze studijních důvodů - na tuto sezónu opustit bývalá kapitánka Anna Minaříková, kterou v nošení pásky nahradila Biriczová. Velké zlepšení Balletek mají mimo jiné na svědomí i dvě nové hráčky, Tereza Grňová a Miluše Burešová. Stejně jako útočnice Zuzana Štěpánková soutěží v hasičských závodech. Ani jedna nebyla na fotbalovém hřišti novickou, což dokazuje i jejich branková skóre: obě daly v sedmi zápasech po pěti gólech. Obrovskou posilou v obraně byla taktéž zkušená fotbalistka Pavla Dostálová, která hrála s velkým nasazením i přes zranění. Ani Michaela Láníková nevzdala sezónu po dlouhém marodění a pomohla týmu mnoha pěknými akcemi. Technicky i fyzicky si ale během této sezóny polepšily všechny dívky, Zuzana Štěpánková předvedla svoji mnohostrannost, když excelovala na všech pozicích, Marcela Adamusová se stala spolehlivou oporou obrany a nová hráčka Vlad'ka Slimáková ukázala, že skórovat může i fotbalová začátečnice. Balletky Anetu Bodlákovou i Petru Hanzákovou značně potrápily zranění, doufejme, že jim bude na jaře lépe. Velkou roli na zkvalitnění celkové hry Balletek měly i nedělní tréninky v tělocvičně ZŠ Jeseniova. Spoluhráčky se

ale vídají i mimo hřiště a rády spolu zajdou třeba do hospody. I tam se ale konverzace často stočí na fotbal. Dívky v bílých dresech se už moc těší na další, snad slunečnější, sezónu.

Baletky podzimu 2007: Adamusová Marcela, Biriczová Hana, , Bodláková Aneta, Burešová Miluše, Dostálová Pavla, Grňová Tereza, Hanzáková Petra, Láníková Michaela, Slimáková Vladimíra, Štěpánková Zuzana

Výsledky

9.10.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Baletky - Roštěnky	1	:	2
16.10.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	1. FC Strojárna C - Balletky	3	:	
23.10.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Baletky - 1. FC Strojárna B	3	:	4
30.10.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Chicas - Balletky	3	:	1
6.11.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Baletky - Happy feet	4	:	0
13.11.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Heveragirls - Balletky	0	:	4
19.11.2007 21:00:00 Hřiště č. 1	Vořežprutky - Balletky	0	:	2

KM Malý Furiant, České Budějovice

Ve dnech 11. až 16. července 2007 jsme zavítali k našim polským přátelům ze souboru Pomorze do jejich rodného městečka Chełmo, kde jsme se zúčastnili nejen jejich velkolepých městských slavností, ale i mnoha dalších vystoupení. Na slavnosti byly kromě nás pozvány i folklórní soubory z Bulharska a Maďarska.

Chełmo je krásné starobylé městečko s mnoha kostely a jako jediné v Evropě se může pyšnit přívlastkem – *miasto zakochanych*. To především díky tomu, že zde byly nalezeny ostatky sv. Valentýna, ochránce všech zamilovaných.

Naši hostitelé se pečlivě starali o náš volný čas, ve kterém jsme tak díky nim nezaháleli ani minutu. Přivítání jsme byli v jakési středověké zahradě, kde pro nás a pro ostatní soubory byly připraveny vtípné soutěže, atrakce pro děti, pohoštění a na závěr, když se setmělo, okouzlující ohňová show podbarvená rytmickou hudbou. Podívali jsme se také do blízkého středověkého města Toruń, kde se narodil a studoval známý astronom Mikuláš Koperník a kde se pečou tradiční Kateřinské perníky ve tvaru obláčku. V tomto překrásném městě, jehož krásy nám ukazoval sympatický průvodce, jsme zhlédli i zajímavé promítání v tamějším planetáriu.

Svou návštěvu jsme zakončili spolu s ostatními soubory slavnostní mší v jednom z chełminských kostelů. Při loučení nám bylo smutno, že již odjíždíme, ale těšila nás myšlenka, že se jistě zase brzy shledáme. Tak *do widzenia*, přátelé!

Letní tábor KM Malý Furiant

Ve dnech 19. až 25. července 2007 uspořádal českobudějovický soubor Malý Furiant v jednom z třeboňských kempů u rybníka Svět letní stanový tábor. Cílem celotáborové hry bylo polapit pirátské lodě, které sužují bengálský záliv, najít pirátskou skrýš a v samotném závěru hry se zmocnit tučného pirátského pokladu.

Naše děti se staly členy malé námořní flotily, jíž velel nekompromisní admirál Jožka a jejíž součástí byli i kapitáni, tj. vedoucí. Do naší flotily nastoupily děti jako plavčíci, a pokud úspěšně prošly všemi zatěžkávacími zkouškami, byly některé z nich na konci tábora pasovány na námořníky. Zajímavé je, že v převážné většině mezi ně patřili naši nejmladší. Námořní jednotka byla rozdělena do dvou posádek, jejichž názvy si vymysleli sami její členové. Že jejich jména byla dosti originální, posuďte sami – Wnitřnosti a Šupinky.

S dětmi jsme si užili spousty legrace. Počasí nám přálo, a tak jsme mnoho her plánovali do vody. Takové soutěže pak děti přijímaly s hlasitým nadšením a i my jsme byli rádi, že se alespoň na chvíli osvěžíme. Na táboře samozřejmě nechyběla noční výsadeková hra, při které jednu skupinu vystrašilo divoké prase, táboráky a přepadení piráty, které naši námořníci nesli velmi těžko, neboť jim zlomyslní piráti rozbořili jejich „vzorně uklizené“ kajuty.

Ale konec dobrý - všechno dobré, a tak se při závěrečném slavnostním ohni již všichni usmívali.

Malý Furiant

Werichovci

DŮM NA KAMPĚ

Dům č.p. 501 v Praze na Kampě, kde bydlel Jan Werich a krátce i Jiří Voskovec, byl konečně přiklepnut kultuře.

Pro Werichovce je to završení sedmnáctiletého úsilí, aby toto jedinečné kulturní centrum kumštýřů různých oborů, kteří se soustředili kolem pana Wericha, zůstalo i nadále kulturním. Rok se nad ním vznášela neviditelná ruka trhu, která konečně dostala přes prsty.

Zastupitelstvo obvodu Praha 1 rozhodlo, že vila bude pronajata známé mecenášce umění Medě Mládkové, která investuje milion dolarů na vytvoření živého památníku V+W+J a básníka Holana.

A čím dobré věci pomohli Werichovi?

- první výzva, aby byl dům na Kampě živým památníkem V+W+J byla zveřejněna už v prosinci 1989
- ustavující Valný shluk Werichovců v dubnu 1990 přijal úkol postarat se o vznik Domu osvobozené kultury V+W+J
- Každý rok k výročí premiéry West pocket revue bylo na Kampě uspořádáno kostýmované setkání všech, kdo s touto myšlenkou sympatizovali, spojené se

zpěvem, projevy a salvou z papírových pytlíků. Také byla instalována busta J. W. a na růžovo natřena ostudně zanedbaná branka do zahrady za účasti i pomoci Ljuby Hermanové a dalších známých osobností.

- Bylo založeno konto Kampa na mimořádné příspěvky Werichovců, které bylo určeno k uspořádání oslav 70. výročí Vestpoketky 19.dubna 1997. Tehdy byl ostrov Kampa okupován vojsky kulturní spásy, provedena rekonstrukce Vestpoketky a vyhlášen Mezinárodní den srandy.
- Bylo uspořádáno šest propagačních Werichiád. První v roce 1992 v Divadle ABC a poslední, s přispěním nadace manželů Mládkových, v roce 80. výročí Vestpoketky v sále Umělecké besedy „Na Prádle“.
- Díky paní profesorce architektce Ing. Ledinské byla brněnskými studenty vypracována řada studijních návrhů budoucího Domu osvobozené kultury V+W+J.
- Archy z celostátní podpisové W-akce byly předány petičnímu výboru parlamentu.
- Na výzvu k podpoře kladně reagovali: prezident Havel, předseda parlamentu Uhde, představitelé magistrátu i Prahy 1 a samozřejmě řada umělců, kteří se také zúčastňovali našich W-akcí. Nejvytrvaleji Ljuba Hermanová, Stella Zázvorková, Jaroslava Adamová, Jiří Suchý, Jan Vodňanský.
- S generálními řediteli Národního muzea byla projednávána možnost, aby se dům na Kampě stal objektem divadelního oddělení.
- Paní Voskovcová při obnovené premiéře hry Pěst na oko slíbila, že předá DOK V+W+J dokumenty J.Voskovci.
- Ministr Pavel Dostál a Václav Čapek seznámili vedení Werichovců s paní Medou Mládkovou a pak už jsme se mediálně i jinak snažili a snažili a povedlo se! Přesně jak West pocket revue říkal pan Werich panu Voskovci: „Kupodivu pane kolego, kupodivu...“

Další aktivity Werichovců

Třetí ročník VVV – Veselé vsetínské vozíčky

Veselé vsetínské vozíčky jsou příležitostí k setkání handicapovaných ze Vsetína i okolí ve společenském sálu Vsetínského zámku. Pořadatelem je Centrum pro postiženou mládež Naděje Čekanka Vsetín – Rokytnice ve spolupráci s Werichovci. Třetí ročník se konal v pátek 16. listopadu a byl to opět večer upřímné radosti, s živou hudbou, vystoupením souborů i sólistů, tanečním i pěveckým, bohatou tombolou a domácím pohoštěním, které připravili a servírovali nejen ti, kteří se o postižené starají, ale také Werichovci z celé republiky a dobrovolníci ze Vsetína. Všem byla odměnou radostná atmosféra a nespoutané křepčení všech účastníků spolu s „vozíčkáři“ na tanečním parketu. A jede se dál, aby byl další ročník ještě povedenější.

Werichovská Ježíškovská bude až na Tři krále

Letošní tradiční Werichovský Mikulášsko-Ježíšský-Silvestr se koná příští rok, na Tři krále v hájence u Vsetína.

V roce 2006 jsem toto celostátní setkání s dárečky a programem z vlastních zdrojů posunuli do ledna 2007 a byli jsme odměněni krásnou vsetínskou zimní atmosférou, která o Vánocích nebyla, takže si to chceme zopakovat a vyšlo nám to až na Tři krále.

Nadělovat tentokrát nebude Mikuláš, ani Ježíšek, ale ten černý vzadu, co na nás vystrkuje...bradu! Současně nás čeká také tradiční vánoční porada celostátního Sboru centrálních bidelníků.

D-O-L

Protože mají Werichovci na prvním místě ve svých stanovách, že jsou pro spravedlivý svět, zdravou přírodu, lidskost a pokrok, současně s vytrvalým bojem proti blbosti, zajímáme se o argumenty pro vodní koridor Dunaj – Odra – Labe. O této křižovatce tří moří už sní několik generací a podpůrnými fondy EU by se ten sen mohl stát realitou. Seznamujeme se samozřejmě s argumenty proti, které kupodivu zcela nelogicky prosazují Zelení, se kterými máme jinak vcelku shodný postoj k udržitelnému rozvoji a způsobu života.

Možná na ně odpudivě působí zavádějící název „kanál“, který evokuje jejich odpor k „betonové loby“, takže nechtějí uznat, že vodní cesta je sice pomalá, ale zato bezpečná, nehlučná, laciná a navíc nejšetrnější k životnímu prostředí.

Stojí za zmínku, že jsme už před třemi roky jmenovali velkým sranda – dekretem našeho Slovenského bidelníka Dušana Krivského „domovníkem přístavu D-O-L ve Skalici a ten přístav již byl skutečně otevřen.

Do konce roku je ještě otevřena výstava o vodním koridoru D-O-L v Jindřišské věži. Výstavu uspořádal nadšený propagátor a spoluautor vynikající knihy „Křižovatka tří moří“ a také rekonstrukce věže pan Josef Podzimek.

Doporučujeme prohlédnout si zároveň celou Jindřišskou věž a nenechat si ujít kouzelnou vyhlídku na Prahu z jejího vrcholu.

Kdy bude konečně dokončena stavba hygienických zařízení a klubovny v tábornickém areálu Hej-rup v Markvartovicích?

HISTORIE MAJETKU SSM – pokračování

Autor: Ing. Vlastimil Pobořil

Spolupráce - Mgr. Miloslav Huttr

KAPITOLA II.

2.1 K dopisu Václavu Klausovi

Společnost v roce 1992 byla na počátku své transformace. Zahájená demokratizace poměrů vyžadovala i jiný pohled na fungování občanských iniciativ. Tyto iniciativy měly v předchozích čtyřiceti letech pramalou šanci, různé spolky a organizace sice existovaly, jejich svobodné myšlení a rozhodování však bylo předem potlačeno totalitní mocí. Vše bylo pod ochranou komunistické ideologie a statuty neumožňovaly žádnou svobodnou činnost. Je nad rámec pochybností, že občanská sdružení dětí a mládeže hrají v občanských iniciativách nezastupitelnou roli. Po listopadu 1989 se velice rychle začala vytvářet mládežnická seskupení, svoji činnost obnovily organizace zakázané nacisty na konci třicátých let a komunisty po únoru 1948 i po okupaci vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968. Je zcela logické, že jakákoliv organizace je závislá na přísunu finančních prostředků, ať jde o různé dotace nebo příjmy z vlastního majetku. Rovněž bylo normální, že organizace, které obnovily činnost, viděly jednu z možností v převzetí části majetku SSM, který by organizace dostaly podle vzájemně projednaného a dohodnutého klíče. Proto se již v lednu 1990 zorganizovaly „kulaté stoly“ jako iniciativa zdola a tato iniciativa bez vědomí a souhlasu zákonodárců i moci výkonné začala zcela vážně jednat o tom, jak se v blízké budoucnosti naloží s majetkem SSM. V květnu téhož roku se pak kulaté stoly přetransformovaly v „majetko-právní unii“.

V kapitole I jsou tyto etapy časově vymezeny. V době kdy jsem poslal dopis Václavu Klausovi, byl proces transformace majetku SSM již za těmito etapami a myšlenky i dílčí výsledky předchozích iniciativ zcela ignorovány. Proto obsah dopisu měl Václava Klause upozornit na velice pochybný postup ministerských pracovníků a otevřít mu oči, aby prokouknul hru lidí, kteří začali o majetku SSM rozhodovat od druhé poloviny roku 1991, bohužel bez dostatečné analýzy jednání a dohod z předchozí doby. Mnozí z těchto nových lidí se oháněli legitimacemi ODS, strany, která v červnu 1992 zvítězila ve volbách, a většina z nich opustila řady KSČ až po listopadu 1989 a možná doma ve skříni ještě skladovali uniformy lidových milicí. Tito lidé se naoko oháněli starostí o „veškerou mládež“, je však otázkou, zda jim opravdu o mládež šlo. Chytře využili ambicióznosti tehdejšího ministra státní kontroly ČR Igora Němce, který v České republice ještě za federálního zřízení nesl hlavní zodpovědnost za

transformaci majetku KSČ a SSM. Jemu sekundoval ministr pro hospodářskou politiku a rozvoj ČR Karel Dyba.

Václavu Klausovi můj dopis včetně přiloženého materiálu zcela určitě rukama prošel, osobně jsem viděl jím podepsaný pokyn, kterým celý materiál předal k prošetření Igoru Němcovi. Vzhledem k tomu, že dopis byl i jakousi stížností na činnost obou ministrů, bylo jeho předání Igoru Němcovi něco jako udělat kozla zahradníkem. Pochopitelně, že k nápravě nedošlo a transformace proběhla podle scénáře tak zvaných „spasitelů veškeré mládeže“ vydáním usnesení vlády ČR č. 598/1992 z 21.10.1992. Tady Václav Klaus zklamal, především mládežnickou veřejnost, především pak tu, která po roce 1989 obnovila svoji činnost a pochopitelně chtěla získat zpět majetek, o který v minulosti přišla.

U Václava Klause to nebylo ani tak nepředvídatelné jednání, podle vyjádření tehdejší ministryně federální vlády Květoslavi Kořínkové se totiž Václav Klaus o majetek KSČ a SSM prakticky nezajímal a pokud federální vláda kauzu projednávala, většinou byl mimo. Zatímco Květoslava Kořínková jako ministryně federální kontroly osobně na celý proces dohlížela, Václav Klaus na svém ministerstvu pověřil k řešení problému svého náměstka Jaroslava Jurečku. A tady je nutno připomenout, že ústavní zákon z roku 1990 byl zákonem nejen o majetku, ale především politickým zákonem své doby.

Přístup Václava Klause k majetku SSM byl dovršen na jednání vlády ČR, na kterém bylo schváleno ono inkriminované usnesení o zřízení státních obchodních společností na majetku SSM. Na dotaz novinářky pí. Drápalové, shodou okolností v té době manželky předsedy občanského sdružení YMCA, k rozhodnutí vlády odpověděl, že s transformací národního majetku je spokojen a dvě nebo tři miliardy nějakého majetku SSM netvoří podstatu procesu. Jinak se však konkrétně vyjádřit nemůže, neboť v době jednání o majetku SSM, nebyl na jednání vlády přítomen. Potvrdil tak přísloví, které o něm rozhlašovali jeho odpůrci, že když se ve vládě, především federální, jednalo o majetek KSČ nebo SSM, byl pan ministr povětšinou v hajzlu. Možná i na skutečném WC.

Usnesení vlády ČR č. 598/1992 z 21.10.1992 bylo v rozporu s ústavním zákonem č. 497/1990 Sb., po právní stránce však nebyla ochota to takto definovat, neboť by to znamenalo zahájit trestní řízení s mnoha vlivnými osobami, po morální stránce lze postup vlády ČR hodnotit tak, že se opět jednalo „o nás bez nás“, tj. o mládeži bez mládeže. Do 30. června 1992 se dva a půl roku připravovala koncepce a věc se řešila v diskuzi se zainteresovanými stranami, sice pomalu, ale seriózně. Po 1. červenci 1992 se nikdo s nikým nebavil, dvouapůlletá práce dobrovolných pracovníků byla ignorována a znehodnocena. Přitom nikoho ani nenapadlo, že představitelé nově se

rozvíjejících mládežnických hnutí dělají svoji práci ve svém volném čase a bez nároku na finanční ohodnocení. Situace došla tak daleko, že Karel Dyba v oficiálním bulletinu svého ministerstva označil představitele mládežnických hnutí za zloděje a šmelináře. Lze citovat , na str. 38 publikace Legendy a pravda o majetku SSM se píše:

„Komise vlády zjistila

- že ani u ctných historických organizací není zcela zaručeno, že majetek nebude zašmelen. Že je zásadní rozdíl mezi základními organizacemi, které pracují s dětmi, a mezi vedením, které má často své vlastní zájmy,
- že peníze nejsou tím hlavním, co děti a mládež potřebují. Ty motivují k aktivitě spíše funkcionáře některých organizací dětí a mládeže.“

Pochopitelně, že tento nestoudný závěr v publikaci ministerstva nezůstal bez odezvy. A to jak v Parlamentu tak i u některých funkcionářů. To už ale bylo v jiné etapě procesu.

Myslím, že můj dopis Václavu Klausovi zcela právem patří do historie majetku SSM.

2.2 Kulaté stoly a majetkoprávní unie

Ve dnech 27 a 28. ledna 1990 se v Praze sešel mimořádný sjezd SSM. Na tomto sjezdu byla schválena, mimo jiné, změna názvu organizace na **Svaz mladých** a osamostatnění **Pionýra**. To byl začátek rozpadu jednotné pseudomládežnické organizace. Z bývalého Socialistického svazu mládeže se odštěpily různé skupiny a vznikaly nové právní subjekty, většinou pod starým svazáckým vedením. Zároveň postupně obnovovaly svou činnost dříve zakázané organizace, jako Junák – svaz skautů a skautek, Česká tábornická unie, Svazy křesťanské mládeže YMCA a YWCA, Liga lesní moudrosti (Woodcraft), Českomoravská rada Svazu klubů mládeže a Juvena. Tyto nové či staronové organizace byly vedeny společným cílem získat alikvotní část majetku SSM do svého vlastnictví. Tato snaha byla pochopitelně výrazná u těch organizací, které svou činnost obnovily po nucené přestávce dvaceti či čtyřiceti let a které v minulosti opakovaně a **protiprávně** o svůj majetek přišly.

Věc byla logická a vycházela ze skutečnosti, že na začátku sedmdesátých let převzal nově vzniklý SSM majetek od 11-ti organizací, které vznikly nebo obnovily činnost za Pražského jara. K tomuto převodu vydal v březnu 1970 ÚV KSČ politické usnesení a předávání probíhalo bez zákonných norem, tudíž protiprávně. Tato skutečnost byla potvrzena v roce 2005 rozhodnutím soudu v Náchodě a vnesla po tomto roce, především z hlediska Českomoravské rady Svazu klubů mládeže, nový pohled do řešení majetko-právních vztahů na majetku bývalého SSM .

V roce 1970 bylo cca 90 % majetku SSM původně ve vlastnictví organizací SKM, Junáka, ČTU, Svazu pracující mládeže, Svazu vojenské mládeže, Svazu vysokoškolských studentů, Juveny, Woodcraftu, SODM (Sdružení organizací dětí a mládeže) a i Pionýra, který však jako komunistický předvoj malých nic netušících dětiček zřizoval do SSM. Některé z těchto organizací měly značný majetek, neboť v dané době bylo umožněno organizacím dětí a mládeže zřizovat hospodářská zařízení a zisk z činnosti nebyl odváděn státu, ale zůstával těmto organizacím na jejich činnost. Většina těchto organizací si vzala krátkodobé úvěry na technické a strojní vybavení svých zařízení a ve velice krátké době tyto úvěry splatily a začaly být solventní. To vytvořilo podmínky pro další rozšiřování jejich majetku. Rok 1970 však znamenal konec obrody a vše se vrátilo do zaběhnutých kolejí padesátých let.

Kulaté stoly byly organizačně upořádány na začátku roku 1990, nejprve na federální úrovni, v návaznosti pak i v úrovni republikové. Nedalo se očekávat, že kulaté stoly budou dostatečnou silou, bylo to spíše uskupení, ve kterém převládala určitá živelnost a jistá nekoordinovanost. Snahou v daném okamžiku bylo hledat cestu na řešení majetko-právních vztahů u majetku bývalého SSM. Na federální i republikové úrovni jim protipartnerem byla silná organizační struktura přejmenovaných svazáků, kde Svaz mladých měl své zástupce i v řadách federálních a republikových poslanců, kteří byli dobře informováni o připravované legislativě. A tak si profesionálové, na oko sice slušně, mohli zahrávat s přesilou, která proti nim stála. Byla to ale přesila pouze na papíře. Nicméně nelze této iniciativě upřít její smysl.

Během prvních čtyř měsíců roku 1990 se ukázalo, že besedování za kulatým stolem nemá dostatečnou váhu a že je nutno vytvořit orgán se svojí právní subjektivitou. A tak byla v květnu 1990 založena **Majetko-právní unie**. Předsedou na federální úrovni se stal Miloslav Huttr, předseda ČMR SKM, a na republikové úrovni Václav Vlček, náčelník ČTU. Obě organizace byly složeny z delegovaných zástupců všech zainteresovaných organizací dětí a mládeže a řádně zaregistrovány.

Ze Statutu těchto organizací vyplývá účel a poslání Unie a její demokratické principy. Z hlediska dnešního pohledu jsou pro posouzení úrovně obou subjektů uvedeny v doslovném znění některé články a jejich hlavní body:

Čl.2/1 Unie je společenskou organizací sdružující jednotlivé dětské a mládežnické organizace, jejichž působnost přesahuje rámec jedné republiky. Pozn.: v republikové Unii byla podmínka určité plošné působnosti.

Čl.2/2 Cílem Unie je dosáhnout spravedlivého rozdělení majetku využívaného dětmi a mládeží, který byl v minulosti ve vlastnictví nebo užívání SSM, a případných státních dotací pro rok 1990.

Čl.3 Základní principy činnosti:

Členské organizace i Unie respektují ve své činnosti tyto principy:

/a : svobodu dobrovolného sdružování omezenou pouze právním řádem,

/b : nevměšování do činnosti jiné členské organizace a to ani prostřednictvím Unie,

/c : jednání se snahou o vzájemné porozumění a nalezení rychlých a vzájemně přijatelných závěrů.

Čl.4/1 Členem Unie může být jakákoliv československá dobrovolná společenská organizace dětí a mládeže, která vyhovuje podmínkám stanoveným pro členství v odstavci (čl.) 2.

Čl.5 Členství v Unii vzniká u zakládajících organizací podpisem Statutu Unie pověřeným zástupcem této organizace a u ostatních organizací podáním písemné žádosti o vstup do Unie, která musí obsahovat souhlas organizace se Statutem Unie.

Čl.8/1 Orgány Unie jsou :

- správní rada
- kontrolní výbor.

Čl.9/4 Správní rada zejména :

- a) vypracovává kritéria rozdělení majetku bývalého SSM mezi organizace dětí a mládeže,
- b) vypracovává systém účasti na správě a zisku z činnosti hospodářských zařízení a podniků,
- c) podílí se na přípravě návrhu na rozdělení dotací pro děti a mládež, resp. jejich úpravy pro rok 1990.

Čl.10/6 Kontrolní výbor kontroluje zejména :

- a) soulad jednání správní rady a jejích závěrů s právním řádem,
- b) dodržování tohoto Statutu,
- c) hospodaření Unie.

Z toho, co bylo řečeno vyplývá, že iniciativy, vzniklé v průběhu roku 1990, nebyly spolkem „nějakých strejců“ nebo zlodějů či šmelinářů, jak to zhodnotil Karel Dyba a jeho našeptavači, ale novou společenskou formou, vzniklou z řad dobrovolných pracovníků, věnujících svůj volný čas bez nároku na finanční odměny bohulibé činnosti. Pochopitelně je možné dobrou myšlenku vždy zneužít, je však nanejvýš pravděpodobné, že Němcova a Dybova „skvadra“ hádala jako ten cikán podle barvy vlastní kůže. Nechci obhajovat ambice

jednotlivých členů Unie, ale v každém případě je zcela bez diskuze, že usnesení vlády ČR čis.598/1992 otevřelo cestu šmelinářům, ale úplně jiným než byli představitelé ctných historických organizací.

Majetkoprávní unie se ve své činnosti zabývala především využitím turistických základů a objektů Klubů mládeže. Výsledky tehdejších rozhodnutí jsem v roce 1992 analyzoval jako ředitel zvláštního odboru na ministerstvu MHPR ČR a po pečlivém a několikadenním jednání se zástupci jednotlivých mládežnických organizací a s příslušným odborem ministerstva MŠMT ČR, konkrétně s jeho ředitelem Lubošem Novotným, jsem Komisi vlády ČR v květnu 1992 předložil kompletní návrh na řešení Správ účelových zařízení, jejichž majetek k 31.12.1991 činil 688.538 tis.Kč. Tento návrh nebyla Komise schopna strávit a po parlamentních volbách v červnu 1992 mě „Modrý pták“ zlikvidoval. Potom následoval „velký třesk“.

2.3 Majetek bývalého SSM v číslech

V kapitole I je uveden legislativní systém transformace majetku v letech 1990 – 1993 a v koláči jeho hodnota v České republice ve výši 2.069,596.000 Kč. Rozdělení na jednotlivé podniky, zařízení a ostatní není příliš transparentní, proto v této kapitole uvádím detailní čísla :

Zařízení Ostatní	Celkem	Zákl.prostř.	Investice	PPS
SÚZ Praha 8.096	117.203	93.954	4.572	10.471
SÚZ Brno 35	155.820	137.555	511	17.719
SÚZ Ostrava 1.390	143.876	125.561	1.578	15.347
SÚZ Č.Budějovice 1.257	67.271	54.140	2.452	9.422
SÚZ Plzeň 1.653	36.566	26.254	1.000	7.659
SÚZ Ústí n/L. 1.005	74.179	61.100	346	11.728
SÚZ Hr.Králové 3.558	93.623	77.884	2.402	9.779
RVZ Seč 4.706	218.903	198.557	553	15.087
Dům čs. dětí 1.285	5.447	2.452		1.710

M-ART 693	623	978		338	-
AGM Praha 4.531	53.339	42.133	3.379	3.296	
Mladá fronta 102.769	206.407	91.951	3.232	8.457	
CKM 30.226	525.045	245.184	215.081	34.555	
Stavocentrál 29.986	108.682	73.505	628	4.563	
Ostatní (orgány)	261.611				
C e l k e m 189.802	2,068.596	1,231.208	235.734	150.241	

Etapy po ukončení činnosti Majetkové unie v příštím pokračování.

Vydává ČMR SKM
Registrovaný MV ČR č.j. NV-III/3-2249/68
VSP 53748/03-R, IČ : 69368813
Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu SKM